

et Udslag af den Paalidelighed, som jeg ogsaa kender fra tidligere Tid. (Zahle: Vil De ikke anføre Eksempler, naar De udtaler en saadan Sigtelse? Vær saa god at bevise Deres uforskammede Sigtelse!) Jeg henvender mig til Formanden. (Zahle: Det er en aldeles usandfærdig Sigtelse, jeg vil ikke finde mig i det af den Mand!).

Formanden: Jeg anmoder Medlemmerne om ikke at afbryde Taleren, og Taleren om ikke at tage Hensyn til Afbrydelser.

V. H. O. Madsen: Ja, det er ubehagelige Angreb, man faar fra den Side, men jeg har været stillet overfor en værre Situation tidligere, den nemlig, at jeg har maattet finde mig i at blive forsvaret fra den Side.

Med Hensyn til selve Spørgsmaalet om min Stilling overfor det af det ærede Medlem fra Ringkøbing stillede Forslag som sikrende København mod Landsiden skal jeg sige, at jeg er fuldstændig enig med ham i, at København maa sikres mod den Side, men jeg er betænkelig ved den Løsning, han har paapeget. Han har ganske vist ikke villet slaa sig til Ro med det Forslag, der kom fra Flertallet i Forsvarskommissionen, idet han har forlangt, at der yderligere skulde tilføjes to Fløjforter, det var Betingelsen for, at en mulig Landgang maatte finde Sted i saa stor Afstand fra Hovedstaden, at en Mobilisering af den Styrke, der hører hjemme i og i Nærheden af København, kunde blive mulig; et uomgængeligt Vilkaar for, at dette skulde kunne finde Sted, var, at der skulde være tilvejebragt en Sikringsstyrke af 24,000 Mand. Naar man nu betænker, paa hvor mange Maader denne sidste Foranstaltning griber ind i alle mulige Forhold, kan man sikkert være overbevist om, at den Krigsminister, der een Gang havde vovet et saadant Arrangement, vilde senere være i allerhøjeste Grad ængstelig for at gentage det. Jeg skal blot minde om den Erfaring, jeg selv gjorde, da der under Begyndelsen af den russisk-japanske Krig her blev indkaldt 1,500 Mand. De Herrer erindre alle, hvor stor Uro det vakte i Landet. Og tænk nu, at der ikke var Tale om 1,500 Mand, men om en 16 Gange saa stor Styrke. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at det vilde være et Foretagende af den Art, at man meget vanskeligt kan tænke sig, at en Regering skulde gentage det. Men det var altsaa Betingelsen for, at der overhovedet kunde ske en Mobilisering af de Folk, som

ligge i og ved København. Men selv om dette nu var gjort, mener jeg rigtignok, at den Fordring, at Folk, kaldte fra deres daglige Virksomhed, Værkstederne, Kontorerne, hvor de arbejdede, og med faa Timers Varsel puttede i Trøjen, under Førere, de aldrig have set, og under i mange Henseender forandrede Forhold, straks paa aaben Mark skulle føres mod en Fjende, som raader over de bedst uddannede Tropper i Europa, er en saa stor Fordring at stille til vore Folk, at jeg anser det for ganske overordentlig uheldigt, om ikke man skulde kunne byde dem bedre Vilkaar. Derfor er det mit Haab, at vi gennem Forhandling skulle komme til et bedre Resultat, til en Løsning, som i højere Grad vil fyldestgøre de militære Fordringer, idet jeg er overbevist om, at der ikke findes nogen militær, der vil anse en Ordning som denne for betryggende.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Enkeltheder ved denne Lejlighed. Jeg finder det glædeligt, at der saavel i Forsvarskommissionen som i Folketinget utvivlsomt er et Flertal, som ønsker et Forsvar for vort Land ved Hjælp af Vaaben. Det er i god Overensstemmelse med det almindelige Ønske om at bevare vor Neutralitet under et Sammenstød af Magterne i Europa. Man har fremsat forskellige Meninger om, hvor langt man maa regne, en Stats Forpligtelser til at værne sin Neutralitet række, og der er enkelte Medlemmer af dette høje Ting, som have ment at kunne fortolke de foreliggende Udtalelser om dette Spørgsmaal paa en mere eller mindre lempelig Maade. Men hvad kan det nytte at anstille saadanne Fortolkninger? Under et Sammenstød mellem Stormagter, der kunne have Interesse af vort Territorium under en Krig, bliver der ikke spurgt om saadanne Fortolkninger. Selv om der forelaa rene og klare Traktater, der skulde sikre vor Neutralitet, saa kunde vi ikke nøjes med denne Garanti under en Krig, hvor Begivenhederne straks vilde udvikle sig med rivende Hast. Dette fremgaar blandt andet tydeligt af følgende Udtalelse af Lord Lee, der indtil for faa Aar siden var Medlem af det engelske Admiralitet. Han siger: „Naar det under disse nye Forhold en Gang kommer til en Krig, vilde den engelske Flaade være den første til at føre sit Slag, før der fra Modpartens Side havde været blot saa megen Tid, at den kunde have læst i Aviserne, at Krigen var erklæret“.

For dem, der ikke have haft Lejlighed til at høste personlig Erfaring om, hvad